

COVACIU NORBERT

Kondérban főni

Vigasztalan nyári délután lépett ki az utcára, indulatai vulkáni erővel próbáltak a felszínre törni, tehetetlennek érezte magát, bánkódott Szent János utcai házuk miatt, de gyermeki kíváncsisággal és izgalommal nézett a jövőbe, ezektől az érzésektől görcsbe rándult a gyomra, egy utolsót viszanézett a kissé romos házukra, ahol eddigi nyolc évét töltötte, szemébe könnyek tolultak, s lassan, nagyon lassan, földre szegezett tekintettel, elindult az Ady Endre utcán a Vitéz út felé, alig lépett néhányat apró lábával, egy útkereszteződéshez ért, élesen balra fordult, a Sebes-Körös felé, elérte a folyót, felemelte tekintetét, szemében már nem látszottak a könnyek, egy újszerű, természetes híd nyújtózkodott át a folyó felett, megdöbent, nagyot nyelt, aztán bátortalanul tette meg az első lépéseket a hídon, amikor a feléhez ért, megállt, és a gyorsan folyó vízben a fickándozó halakat kezdte el bámulni, a víz csobogása megnyugtatta, a folyó bal partján három fiú készült megmártózni a hűvös vízben, velük szemben idősödő férfi magányosan lógatta halászbótját a folyóba, messziről jövő csatornaszag lassan kúszott át a híd alatt, a fiú orra megérezte ezt, leszegett fejjel továbbballagott, a híd túloldalán különös látvány fogadta: körforgalom, mikor át akart haladni az úton a híddal szemben lévő utcára, bal oldaláról éles hang ütötte meg fülét, egy négy keréken guruló jármű majdnem elütötte, a benne ülő középkorú férfi az utolsó pillanatban félrekapta a kormányt, így szerencsésen kikerülte a fiút, majd mérgesen integetett és kiabált valamit, de nem lehetett érteni, mintha nem is magyarul beszélt volna, a fiú a piros jármű után nézett, a tetején lévő írást még éppen sikerült elolvasnia: TAXI, gyors léptekkel bemenekült a Plevnei utcába, az utca végén elérkezett egy bordóvörös épülethez, melynek nagy, ormótlan kapui zárva voltak, fölötte kék táblán fehér írás: Szacsvay Imre Iskola, áthaladt a fehéren csíkozott útfestésen, egy percre megállt az iskola előtt, ezt követően továbbindult a városháza felé, nem is tudta, hogy a Körös utcán lépdel, egy kapu mögül hangos beszéd szűrődött ki, miközben elhaladt mellette, éppen akkor léptek ki ketten, benézett, fiatalok sörrel hűtötték magukat a nagy nyári melegben, a kapuhoz tartozó épület ablakaira életnagyságú gekkó matricák tapadtak, az első sarkon jobbra fordult, átment az utca másik oldalára, ahol a sarki ház falán lévő táblán ezt látta írva: str. Episcop Sulyok István, továbbhaladt a Hármaskör utcában, de csupán az első sarokig jutott, ott egy hatalmas, háromemeletes, új építésű egyetem állt, a

COVACIU NORBERT (1988, Margitta) a nagyváradi PKE magyar nyelv és irodalom szakán végzett. Jelenleg pedagógusként dolgozik. Egyetemista kora óta jelennek meg novellái és könyvkritikái. Első kötetét készíti elő.

fiú szeretett volna bemenni, de valami elterelte a figyelmét, a Kápolna téren keresztül átlátott a Teleki utcára, ahol egy hosszú, kígyószerű villamos kúszott nyikorgó sínpárjain, közelebről is meg akarta nézni, átfutott a Kápolna téren, el az ortodox templom és az ortodox zsinagóga mellett, de mire odaért a Teleki utcára, nyomát sem látta a különleges villamosnak, helyette egylovas konflisok sorakoztak az Arany János Kollégium előtt, elindult a Primăriei utcán fölfelé, a Szent László tér irányába, az úton nem találkozott senkivel, a város, mintha egyszeriben kihalt volna, az ablakok betörve, üzletek elhagyatottan árválkodtak, több épület romokban hevert, az utca villamossínjeit akárha ágyúgolyók bombázták volna szét, miközben elsétált a Városháza mellett, nagy zsidongásra lett figyelmes, az egyesülés téren emberek százai jöttek-mentek, a négyzet alakú tér poros forgatagából egy-egy helyen kiemelkedett a kispiac néhány bódéja, a tér folyó felőli oldalán, a Városházával szemben, a Szent László-templom meredt a Körösre, a lovagkirály szobra még dicsőn állt a tér közepén, a piacon vásárlók észre sem vették, hogy a Holdas templommal szemben lévő görögkatolikus püspöki palota lángra lobbant, a tűz olyan gyorsan terjedt, hogy mire a közelben, az Avram Iancu utcában állomásozó tűzoltók kiértek, csaknem az egész épület leégett, megpróbálta átverekedni magát az érzéketlen tömegen, de az mindinkább magával ragadta, és toltá őt a tér közepe felé, az emberek érdeklődéssel figyelték az eseményeket, hozzáértő kezek bontották le Szent László szobrát, helyére pedig egy vajda lovas szobrát helyezték, a ló dicsőséget sugárzott magából, szemből nézve, de a fiú a telivér hátsófelére lett figyelmes, és azt látta, hogy a daliás paripa magasra emelt kurta farkkal néz a semmibe, a fiú, mivel kiváló ismerője volt ennek az állatfajtának, tudta, hogy csak egyetlen esetben csinálja ezt, ezen kissé elmosolyodott, ez a kicsinyke malőr a nagytiszteletű primár úrnak is feltűnt, és rögtön megparancsolta, hogy egy másik lovas szobrot állítsanak a tere, így a dolgozó férfiak jóformán be sem fejezték munkájukat, bonthatták is a szobrot, és állíthatták az újat, második alkalommal sem volt szerencsájük, a teljhatalmú férfinak az sem tetszett, ezért végérvényesen elrendelte, hogy a téren egy görögkatolikus és egy ortodox püspök szobra fog állni, amit még aznap este a szomszédos Nagyvásár térről szállítanak a Szent László tere, miután a fiúnak sikerült kivergődnie az ünneplő tömegeből, elindult a Fekete Sas palota passzázsában a December 1. park irányába, a palota épületében a Lords diszkó előtt rockerek gyülekeztek, valaki, egy fiatal lány fel akart gyújtani egy magyar zászlót, kicsit beljebb haladt, meglátta a szálloda bejárati ajtaját, melyen éppen a tulajdonos, a kiváló budapesti humorista, a Vígszínház igazgatója, Sas József lépett be, a Nagyvásár teret a zsidó iskola felől közelítette meg, a park fákkal volt tele, a bejárati részénél szökőkút hűsítette vendégeit, közepét nem díszítette semmi, egy sovány nő állt a tűző melegben, szájából cigaretta lógott, előtte kicsi négykerekű elektromos járművek parkoltak, a fiú átszaladt a parkon,

át az úton, öltönyös és farmernadrágos emberek sokasága jött vele szembe, akik egy szerkezetet a fülükhöz tartva önmagukkal beszélgettek, közben nagyokat nevettek saját, ócska vicceiken, nyugalomra vágyott, ezért bement a Bridge nevű étterembe, korábban kapott Anna nagynénjétől öt koronát, ezen vett magának egy felnőtt shaormát, jóízűen elfogyasztotta a Körösre néző asztalánál, éppen távozni készült, amikor a helyiség másik végében meglátta Boncza Bertát egy orosz nővel beszélgetni, a svájci élmények emléke odavonzotta a nőkhöz, Berta szívesen társalgott volna vele, de az orosz nő merev ridegséggel viseltetett irányában, otthagya őket, átgyalogolt a hídon a folyó túloldalára, és a parton elindult a Part utcán a Lévay-ház felé, a Körös partján örömlányok várták kuncsaftjaikat, akikkel elrejtőzhetnek a folyó partján a fák tövében, a fiú is kapott néhány ajánlatot, de úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, céltudatosan haladt tovább a Podul Sfântul Ladislau felé, a hídon nem akart átmenni, inkább a másik irányba, a Royal kávéház felé indult, még oda sem ért, de már meszsziről látta, hogy a kávéház terasza zsúfolásig tele van emberekkel, ezért átszaladt a másik oldalra, a Bémer térre, elhaladt a Pannónia szálloda és étterem előtt, majd az EMKE kávéházhoz ért, egyik, erkély alatti ablakánál megállt, Ady Endrét látta bent szónokolni, egyik pillanatban a költő felmászott az asztalra és bortól pirosuló arccal szemmel láthatóan kijelentett valami nagyon fontosat, a Színház utcán akart továbbhaladni, de a színház előtti óriási plakátok megállították, mivel különös vonzalmat érzett a művészet eme formája iránt, iskolai éve alatt még az is megfordult a fejében, hogy színésznek áll, szíve az épület bejáratához vitte, egyedülálló előadásra készült a Szigligeti Színház, a nagy öregek mellett – Agnelli Irén, Ámon Margit, Hidy Irén, Fedák Sári – fiatal színészek is bemutatkoznak: Gajai Ágnes, Hajdu Géza, Kardos M. Róbert, Szűcs Noémi, Tóth Tünde, a rendező pedig Meleg Vilmos lesz, állt a plakáton, a darab címe pedig: Erdélyi mese, megjegyezte az időpontot, mindenképpen látni akarta ezt az előadást, egy másik nyomtatványra lett figyelmes, melynek közepére egy térképet rajzoltak Aliscáról, alján apró, alig látható betűkkel olcsó rím: Prágában születtem, németül beszéltem, nem értette az összefüggést, gondolkodott, csak nem értette, visszatért a Patrioților utcára, folytatta sétáját az Ady Endre Iskoláig, a sarkon megállt, balra nézett, látta, hogy a Silent kávéházba Láng Zsolt lépett be, felolvasóestre jött, inkább elfordult jobbra és a holnaposok szoborcsoportjához sietett, az öt szobor mellett, a bal oldalon, kissé távolabb az asztaltól egy üres szék búslakodott, a fiú nem sokat habozott, leült rá, oldalra fordította a fejét, mellette Nagy Endre foglalt helyet, az előtte lévő papirost gondterhelten nézte, meg akarta írni egy város regényét, de sehogyan sem jutottak eszébe a mondatok, közvetlenül Nagy Endre mellett Ady állt, furcsamód bor helyett kóla volt poharában, kérdően a pipázó Dutkára is nézett, de az nem tudta megválaszolni a szokatlan jelenséget, minthogy Juhász Gyula és Emőd Tamás sem értette a

helyzetet, ők ketten titkon összesúgtak, magyarázatot próbáltak találni az érthetetlen állapotra, mindezt úgy tették, mintha egy versről értekeznének, a fiú otthagya őket, elindult a Republicii utcán fölfelé, a sétálóutcán emberek jöttek-mentek, hangosan kopogtak a cipőtálpak a macskaköveken, ő is halad lassan, egy kirakatban színes hirdetésekre lett figyelmes, ezekhez foghatót korábban még nem látott, megállt előttük, és elolvasta mindegyiket, utazási iroda kedvező áron kínált last minute nyaralásokat Görögországba, Tunéziába és Törökországba, és ha elég szerencsés az ember, akkor akár ötven százalék engedményt is kaphat, de a fiút ez nem érdekelte, a szomszédos utcából egy kisebb tömeg hangját hallotta, és mikor a sarokhoz ért, látta, hogy emberek egy csoportja a Széchenyi téren gyülekezik, ezért ő is elindult feléjük, de nem akart közöttük elvegyülni, inkább távolabbról figyelte a történéseket, látta, hogy az egykor híres Müllerei előtt egy jóvágású idősebb férfi beszédet mond, a férfi körszakállat viselt, s annak ellenére, hogy lehetett úgy hatvanéves, mégis katonásan mozgott, a távolba elhallatszó hangokból levonta a következtetést: megnyitőünnepséget tartottak, és a beszédet mondó férfi lett az igazgató, visszament a II. Rákóczi Ferenc útra, és folytatta gyaloglását hazafelé a Fő utcára nyíló házukhoz, estefelé járt az idő, nem látta az újságot az ablakban, amit édesanyja akkor tesz ki, ha a fiú apja már lefeküdt aludni, így jelezve neki, hogy nyugodtan bejöhet, mert apja nem fogja észrevenni a késői hazatérést, megpihent a házuk előtt meghúzódó hársfasor egyik fája alatt, összekulcsolta két kezét, a jobb keze kisujjára lett figyelmes, eddig fel sem tűnt neki, hogy a középső íz kiegyenesíthetetlenül összezsugorodott, ezt korábban Anna nénjénél látta, rögtön eszébe jutott kedves rokona, egy gyors mozdulattal felpattant a hársfa tövéből, és elindult a közelben lévő dombtetőre, amelynek másik oldala Száldobágy felé tekintett, még visszaneézett egyszer, s fakapujukon keresztül látta magasba nőni azt a körtefát, melynek árnyékában a fehér asztalnál Juhász Gyulával, Emőd Tamással, Balogh Istvánnal és Horváth Henrikkel oly sok szép órát töltenek, elhaladt a Barátok temploma előtt, felgyorsította lépteit, odaért a Crişul bevásárlóközponthoz, megpillantott egy McDonald's feliratú helyet, előtte olyan sokan várakoztak, hogy a sor vége az aluljáróig ért, átment az aluljárón, mikor kilépett, egy domboldalt látott maga előtt, melynek lankája benyúlt egészen a Fő utcáig, pontosan az ő házukig, felszaladt a domb tetejére, de ott sem találta Anna nénjét, közben eleredt az eső, de ez őt nem zavarta, mélyet szívott a kora esti tavaszi levegőből, tüdeje megtelt étellel, érezte, hogy hazatért, lefeküdt a hideg fűbe, a kisujja és hüvelykujja segítségével ezüst lófejes gyűrűjét forgatta, eszébe jutott egy emlék, bár nem is biztos, hogy emlék volt, könnyen lehetett látomás: Anna nénjével kis zacskókba csomagolt földet szórnak itt el, minden zacskó föld más-más vidékről származik, ahol a család tagjai éltek vagy élnek.

Pályaudvari étterem

A székesegyház toronyórája kilencet mutatott, és akkor szólalt meg, amikor a három fiatal fiú belépett a pályaudvari étterem ajtaján. Fiatalok voltak és boldogok. Aznap avatták őket joghallgatóvá. A gólyabált korábban megtartották az Európa Szálloda éttermében, most csupán késői vacsorára vitte be a lábuk őket a pályaudvari étterembe. A három közül az egyik magas volt és sovány, apró bajuszt viselt, fekete haját bal oldalon választotta el és a másik oldalra fésülte, homloka magas volt, szemei aprók. Ő lépett be először az étterembe. Hangosan kacarásztak, vicceket mondtak egymásnak. Mindenki rájuk nézett. Az étterem majdnem tele volt, mindössze egyetlen szabad asztal állt magányosan a terem közepétől nem messze. Középen két úr fogyasztotta éppen késői vacsoráját egy négy-személyes asztalnál. Egyikük alig volt idősebb a jogászfiúknál, alacsonyabb is náluk, haját középen választotta el, és forró vízzel lesimította, krumplipürét evett csirkecombbal, hozzá pedig hófehér cipót fogyasztott. A másik már a harmincas éveiben járt, nemrég érkezett Budapestről, kissé pocakosodó, nagy kerek szemű, első ránézésre fölényeskedő, pökhendi. Ő már megette a vacsoráját, s időközben rágyújtott egy cigarettára. A füstöt mélyen, lassan szívta le a tüdejébe, közben hátradólt székén, jobb karját a mellette lévő szék karjára helyezte úgy, mintha átölelné az ott ülőt, de a szék üres volt. A férfi felemelte fejét, kissé előretolta alsó ajkát és fölényeskedően felfelé kifújta a füstöt. Bal kezében borospoharat szorongatott.

Mivel máshol nem volt szabad hely, a három fiatal elindult a két úr mellett lévő asztalhoz. Nagy zsvajgás közepette haladtak előre. Az étteremben negyvenen-ötvenen lehettek. A sűrű cigarettafüst nehéz ködként szálldogált a helyiségben, de ez senkit sem zavart, főleg a három fiatalembert, akiknek jókedvét a mai éjszakán semmi sem szeghette. Az asztalokon apró piros-fehér kockás, viszonylag tiszta terítő díszelgett. A hatalmas ablakokon napközben a természetes fény kellőképpen bevilágította az éttermet, most a lámpák világossága kissé homályos árnyakat vetített csupán a földre.

Elöl ment a sovány, bajszos, apró szemű legény, két másik barátja követte. Mielőtt elérték volna az egyetlen üres asztalt a teremben, valami útjukat állta. Egy láb volt az. A cigarettázó nagy szemű úré. Kitétte lábát eléjük, így nem tudtak továbbhaladni. Erősen a bajszos szemébe nézett, de egyelőre nem szólt semmit, csak cigarettájából szívott egy nagyot és szándékosan

hosszú ideig tartotta a füstöt tüdejében. Barátja, aki vele szemközt ült, éppen akkor fejezte be vacsoráját, felnézett, de ő sem beszélt. A magas homlokú, apró szemű legény megismerte a cigarettázó, fölényeskedő embert. Mikor beléptek az ajtón, nem tűnt fel neki, hogy ő is itt van, de most, hogy megállította, és a szemébe nézett, néhány emlékkép viharzott át tudatán az előtte ülő úriemberről. Leghamarabb és legélesebben az jutott eszébe, hogy ezt a férfit néhány évvel ezelőtt látta a Stern-ház szomszédságában lévő fák között egy idősebb nővel, félreérthetetlen testhelyzetben. Ekkor ő odaosont, és játék íjával megnyilazta őket. A szerelmesek mit sem törődtek azzal, hogy felkeressék a csínytevőt, a férfi inkább viccet csinált a jelenetből: a nyílvesszőt odanyújtotta a nőnek, miközben hangosan nevetve azt mondta neki, hogy *Ámor nyíla talált el minket*. Az apró szemű tudta, hogy az őket megállító láb tulajdonosa azóta Budapesten él, jó újságíró hírében áll, és hogy verseket is szokott írni, talán költő is, azonban fogalma sem volt arról, hogy most mit keres Nagyváradon, és azt sem tudta, hogy mi fog most történni – az is megfordult hirtelen a fejében, hogy most fogja rajta behajtani az évekkal ezelőtti nyilazást. Zavarban volt, legszívesebben elmenekült volna, de friss joghallgatóként úgy érezte, hogy ma meg kell védenie becsületét. A két barátja előtt nem akarta kimutatni félelmét. Feszengve várta a történéseket, tudta, itt most a jogászbecsület a tét.

Az újságíró kifújta a füstöt, majd egy hanyag mozdulattal elnyomta a félig elszívott cigarettáját a hamutálcán. Ismét a magas homlokúra nézett, végre megszólalt: *No, aztán jól kipocskondiáztak bennünket maguk ott az Európában?* Hangja nem is lehetett volna dölyfösebb. Az ifjú kissé zavarba jött. Nem sokkal korábban valóban ott ünnepelték jogászavatásukat. Hiába magyarázná, hogy nem mindenik jogász osztozik Büchler Pali ősjogász nézetével, amely szerint az itt ülő urak csupán jelentéktelen firkászok, ócska tintanyalók, züllött jellemek, így inkább bele sem fogott. A fiú tudta, innen nincs kiút, ennek párbaj lesz a vége. Zavarában nem felelt, csupán forgatta a szemét, s kerülte az előtte ülők tekintetét. Hamarosan ismét az újságíró szólalt meg, miközben a szomszédos, szabad asztaltól egy széket húzott át a sajátjukhoz: *Nyugodjanak meg, nem haragszunk, csatlakozzanak hozzánk* – mondta pöffeszkedve, s azon nyomban zakózsebébe nyúlt, cigarettát vett ki dóznijából, rágyújtott. Így folytatta a nem mozduló fiatalok irányába: *Önök meghívják minket vacsorára és néhány italra, mi pedig elfelejtjük az egészet* – közben fölényeskedően nevetett. A három legény összenézett, mindnyájuk ugyanazt gondolta: inkább meghívják a két férfit, mint hogy ezen az ünnepi napon valakinek közülük párbajoznia kelljen, és esetleg megsérüljön, ne adj' isten, meghaljon. Ily módon elfogadták a felajánlást, csatlakoztak a két úrhoz. Az újságíró asztaltársa látszólag nem volt elragadtatva barátjának hirtelen ötletétől, melynek következtében immáron öten ültek a négyszemélyes asztalnál. De nem ez bántotta

leginkább, hanem az, hogy nem tudják befejezni eszmecszeréjüket egy férfi és egy nő hosszas, ellentmondásokkal teli, sokszor fájdalmas szerelmi kapcsolatáról, amibe az imént olyannyira belemélyedtek.

A három fiatal kezdetben nem beszélt, feszülten meredtek a két másikra. Az idősebbik cigarettát cigaretta után szívott és vörösbort rendelt, rendkívül sokat, s nagy részét ő itta meg. Az elfogyasztott borral és elszívtott cigarettával arányosan oldódott a hangulat közöttük. Gólyabárlól beszéltek, a százévesnél idősebb jogakadémiáról, borról, nőkről, politikáról. Hosszas eszmecszerét folytattak a jövőről. Leginkább a nagy szemű és a magas homlokú beszélt. Mikor az újságírónak már alig forgott a nyelve, egy hirtelen mozdulattal intett a pincérnek és azt kiáltotta felé, hogy papírt és ceruzát hozzon. A felszolgáló vonakodott megtenni a részeg úr kérését, azonban némi biztatást kapott az öttagú asztaltársaságtól: nem lesznek hálátlanok fizetéskor. A pincér kerített valahonnan kis darab papírt és írószert, letette az újságíró elé, annak egyből felcsillant a szeme, borgőzös hangján megköszönte a kedvességet, s helyéről felállva szorította meg hosszasan a pincér kezét. Az kínosan érezte magát, s gyorsan elviharzott egy másik asztalhoz, ahol éppen fizetni készültek a vendégek. A nagy szemű felállt a székére, közben majdnem elesett, a mellette ülő jogáshallgató mentette meg attól, hogy nevetség tárgya legyen, ő segített neki felmászni az asztalra is. Jobb kezében tartotta a ceruzát, a balban pedig a lapot. Immár az asztalon állva mindkettőt a magasba emelte, s diadalittasan kiabálni kezdett, viszont nemcsak nyelve csuklott meg, hanem térde is, minek következtében hangos nevetés tört ki az étteremben. Asztaltársai leültették az újságírót, sejtették, hogy mi fog következni. A férfi az asztal fölé görnyedt, átszellemülten vetette gondolatait a papírra. Gyorsan és határozottan írt, de közben egy-egy pillanatra szemhéja le-lecsukódott. Alkotás közben nyelve hegyét kis időre kidugta ajkai szélén – ez nála a totális koncentrációnak volt a jele. Barátja tudta, hogy ilyenkor nem szabad megzavarni őt, így inkább a három jogásznak tanuló fiúval beszélgett. Közben az étterem lassan kiürült, rajtuk kívül egyetlen asztalnál ültek csupán, de azok is fizetni készülődtek. Az a pincér, aki nem sokkal ezelőtt papírt és ceruzát vitt, hosszú, megvető pillantásokkal nézett az éppen alkotó férfiúra és asztaltársaira. A terem elhalkult, csupán a ceruza és a papír sercegését lehetett hallani. A pincér már éppen rájuk akart szólni, amikor a költő diadalmasan felállt, ennek a mozdulatnak a következtében lábszárával hátralökte nehéz székét, és azt mondta: *Megvan, megcsináltam.* Közben egyenesen költőtársa szemébe nézett. Az tudta, miről van szó, ugyanis mielőtt a jogáshallgatók csatlakoztak volna köreikhez, a nagy szemű költő abba az elhatározásába avatta be, hogy egy verssel fogja lezárni hosszú és viharos kapcsolatát szerelmével, eddigi legnagyobb múzsájával. Ez készült el most. Örömeiben megrészegülve intett a pincérnek, hogy hozzon még bort, de költőtársa lebeszélte a további italról, jobb

ajánlatot tett neki. A nagy szemű, engedve a csábításnak, félig lehunyt szemmel, kaján mosollyal a száján bólíntott egyet, majd határozatlan mozdulattal kereste meg zakózsebét, de mielőtt belehelyezte volna a verset, még mutatóujját egyenesen felemelte és azt mondta: *Majdnem elfelejtettem, a cím.* Kiterítette a papírt az asztalra, a lap aljára pedig odaírta: *Elbocsájtó magasztos levél.* Összehajtotta a papírt, zsebre vágta, a ceruzát hanyag mozdulattal a pincér felé dobta, és bizonytalan léptekkel már indult is ki az étteremből. Félúton még visszaszólt a három joghallgatónak, hogy bőségesen adjanak borraivalót a pincérnek, és csak úgy melleleg megjegyezte, hogyha van kedvük, akkor *holnap* reggel kilencre jöjjenek az EMKE nevű kávéházba, mert egy roppant fontos irodalmi összejövétel lesz ott. A magas homlokúban újra előtörték az irodalmi ambíciók, már iskoláskorában is csak a történelem- és irodalomórákat kedvelte, más tantárgyakat unt, így komolyan fontolóra vette a másnapi kávéházi megjelenést. Mikor kiléptek az étterem ajtaján, a két költő már messze sétált, az idősebbik dülöngődve járt, hol barátja vállának ment neki, hol az épületek vakolatát súrolta végig zakójával, ilyenkor a hangos nótaszó alábbhagyott, de mihelyst két egyeneset tudott lépni, újra belekezdett nótájába. Ők, ott hárman, az étterem bejáratánál még álltak egy kicsit, a magas homlokú fiatal fiú egyfolytában a két úr után nézett, a fel-felhangzó énekfoszlányok egyre csendesültek, látta, hogy a bordélyházak irányába mennek. Egy kacagó őszi szél járta át a város utcáit. A fiúban kétely fogalmazódott meg jogi pályáját illetően. Visszavonhatatlan elhatározást tett: holnap reggel újra találkozik evvel az egyedülálló férfival.